

Arrest

nr. 257 663 van 5 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van diens beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 april 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 september 2019 een aanvraag in tot afgifte van een visum type C. Hij gaf hierbij aan als technicus te werken bij Fleetsupport Maroc en in het kader van deze tewerkstelling een stage in België te willen lopen.

1.2. Op 30 september 2019 werd beslist om verzoeker het gevraagde visum type C toe te kennen.

1.3. Verweerder werd op 26 november 2019 op de hoogte gesteld van het feit dat verzoeker zijn stageplaats zonder toestemming had verlaten en dat hij de hem ter beschikking gestelde wagen, kredietkaart, tankkaart en gsm op een parking had achtergelaten.

1.4. Op 27 november 2019 ging verweerder over tot de annulatie van het aan verzoeker toegekende visum type C.

1.5. Verzoeker diende op 10 februari 2020, in functie van een in België verblijvend Spaans familielid, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 15 juni 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoeker diende op 22 september 2020, in functie van een in België verblijvend Spaans familielid, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 26 februari 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die in eenzelfde akte zijn opgenomen en die verzoeker op 16 maart 2021 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.09.2020 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [H.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 22.09.2020 voor de tweede keer gezinshereniging aan met de zoon van zijn neef, zijnde [M.A.D.], van Spaanse nationaliteit, [...]

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ..."

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokkene met een visum type C afgegeven door de Belgische autoriteiten in Marokko en één Schengen inreisstempel op 14.10.2019.

- Geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 02.07.2017, 19.12.2018, 04.02.2019, 27.02.2019, 01.04.2019, 22.05.2019, 06.06.2019, 22.06.2019, 02.07.2019, 10.07.2019, 08.08.2019, 31.08.2019, 08.09.2019, 14.09.2019, 04.10.2019.

- Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 10.02.2020 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 15.06.2020. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigeringsbeslissing. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen de aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging. Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag volgende bijkomende documenten voor. Betrokkene legt immers, net als bij de vorige aanvraag gezinshereniging een « attestation de non-imposition a la TH-TSC n°35516/2020 dd. 21.07.2020) voor. Zoals reeds gesteld in de bijlage van 15.06.2020, worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), en hebben ze betrekking op de situatie na de aankomst van betrokkene in België. Dit is attest dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene in september 2019 als technicus, werknemer van het bedrijf Fleetsupport, een visum type C bewam vanwege de Belgische diplomatieke autoriteiten in Marokko, om in Parijs een stage te kunnen volgen. Op 26.11.2019 liet het bedrijf Fleet-support echter weten dat betrokkene verdwenen was en dat hij zijn gsm, credit card en tankkaart had achtergelaten. Betrokkene beschikte in Marokko dus klaarblijkelijk wel degelijk over een eigen inkomen en maakt misbruik van de procedure van art 47 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 15.06.2020 werd op 24.07.2020 betekend aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 23.08.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar in Kortrijk een gezinshereniging in met de Spaanse zoon van zijn neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag ingediend op 10.02.2020 werd geweigerd op 15.06.2020. Deze weigering (bijlage 20) werd telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing en diende al op 22.09.2020 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Hij legde daarbij nagenoeg dezelfde stukken voor als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vormt de eerste bestreden beslissing en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt de tweede bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 16 maart 2021 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

*Naam : [M.]
voornaam : [H.]
[...]
nationaliteit : Marokko*

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 26.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

*1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

drie jaar

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene in september 2019 als technicus, werknemer van het bedrijf Fleetsupport, een visum type C bekam vanwege de Belgische diplomatieke autoriteiten in Marokko, om in Parijs een stage te kunnen volgen. Op 26.11.2019 liet het bedrijf Fleetsupport echter weten dat betrokkene verdwenen was en dat hij zijn gsm, credit card en tankkaart had achtergelaten. Betrokkene keerde niet terug naar Marokko maar kwam naar België waar hij in Kortrijk 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met de Spaanse zoon van zijn neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag ingediend op 10.02.2020 werd geweigerd op 15.06.2020. Deze weigering (bijlage 20) werd telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing en diende al op 22.09.2020 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met

dezelfde referentiepersoon. Hij legde daarbij nagenoeg dezelfde stukken voor als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 15.06.2020 werd op 24.07.2020 betekend aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 23.08.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef of diens zoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel dat, gelet op zijn uiteenzetting, is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“2.1.1.

Dat verzoeker op 22 september 2020 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. heeft ingediend.

Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel.

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van de Spaanse zoon van zijn neef of deel uitmaakt van zijn gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling 'ten laste zijn' zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

2.1.2.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" zoals vermeld in artikel 47/1, 2° Vw., kan worden opgemerkt dat dit voornoemde artikel – niettegenstaande de bewoordingen niet geheel samenvallen – de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling heeft betrekking op de 'andere familieleden van een Unieburger' en luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Dat het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) geoordeeld heeft dat het familielid nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie dient aan te tonen en dit omwille van 'bijzondere feitelijke omstandigheden', zoals o.m. financiële afhankelijkheid en het 'behoren tot het huishouden'. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens het Hof bestaan in het land van herkomst, waaronder verstaan wordt de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat in casu artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van de zoon van zijn neef op het ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Immers, in de bestreden beslissing werd ten onrechte gesteld dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat hij niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogen en ten laste was van de zoon van zijn neef was op het ogenblik dat hij in Marokko verbleef of hij deel uitmaakte van het gezin van de zoon van zijn neef.

Dat verzoeker nochtans aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat hij in Marokko onvermogen was en hij afhankelijk was van de financiële steun van de referentiepersoon.

Zo heeft verzoeker o.m. een administratieve attesten van de Marokkaanse overheid voorgelegd waaruit bleek dat verzoeker onvermogen was, geen belastingen betaalde en geen onroerende goederen bezat in Marokko.

Tevens heeft verzoeker diverse bewijzen van geldstorting door de referentiepersoon voorgelegd.

Dat verweerder deze documenten echter ten onrechte afwijst en poneert dat al deze documenten niet zouden aantonen dat verzoeker onvermogen en ten laste was van de referentiepersoon, nu deze verklaringen op eer zijn.

Deze motivering volstaat dan ook niet om de door verzoeker voorgelegde documenten af te wijzen als geen bewijs van samenwoning.

Dat er dan ook een sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

Tenslotte haalt de bestreden beslissing aan dat verzoeker in Marokko werkzaam zou geweest zijn als technicus bij het bedrijf Fleetsupport en hij dus een inkomen had in Marokko.

Dat uit de diverse storingsbewijzen blijkt dat het inkomen dat verzoeker hier mee vergaarde onvoldoende was om in zijn levensonderhoud te voorzien en hij aangewezen was op de storting van de referentiepersoon om te kunnen overleven.

Dat de bestreden beslissing op dit punt dan ook onredelijk is en een schending inhoudt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nl. het redelijkheidsbeginsel evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat de bestreden beslissing minstens om deze reden dient vernietigd te worden.

2.1.4.

Dat verzoeker aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst, ongeacht wat hij verdiende bij Fleetsupport, en hij ten laste was van de Spaanse zoon van zijn neef.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een ander familielid van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn.

Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren

rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoeker niet werd aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon en/of hij niet samenwoonde met de referentiepersoon op het ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef.”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie die hij in België wenst te vervoegen of dat hij in dat land deel uitmaakte van het gezin van deze burger van de Unie. Verweerder heeft tevens uiteengezet waarom hij oordeelde dat de verschillende door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken geen bewijswaarde hebben of niet volstaan om vast te stellen dat hij zou voldoen aan de in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 47/1, 2° iuncto artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet. Uit deze artikelen blijkt dat de niet in artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie een recht op verblijf in België kunnen laten gelden indien zij deze burger van de Unie begeleiden of vervoegen.

Verzoeker voert aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat niet afdoende werd aangetoond dat hij onvermogen en financieel afhankelijk was van de financiële steun van D.M., de Spaanse verwant die hij in België wenst te vervoegen. Hij benadrukt dat hij het bewijs voorlegde dat D.M. verschillende geldstortingen aan hem deed en dat hij attesten van de belastingdiensten voorlegde om aan te tonen dat hij geen belastingen betaalde en dat hij geen onroerende goederen bezat.

De Raad merkt op dat artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt verder:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Het kan dan ook niet ter discussie worden gesteld dat het begrip “ten laste” in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dezelfde invulling dient te krijgen als in artikel 40bis van deze wet. Voor wat betreft

de draagwijdte van het begrip ‘ten laste’ dient dan ook te worden gekeken naar de invulling die hieraan wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Verzoeker erkent dit ook in zijn verzoekschrift. Dit impliceert dat verweerder dient te onderzoeken of verzoeker aantoonde dat hij gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het ogenblik dat hij een recht op verblijf laat gelden (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes).

Verweerder heeft toegelicht dat tal van bewijzen van geldstortingen die tussen 2 juli 2017 en 4 oktober 2019 door D.M. aan verzoeker werden gedaan werden overgemaakt. Hij heeft erop gewezen dat verzoeker deze documenten ook reeds aanbracht bij een eerdere aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dat er geen bijkomende stukken werden aangebracht die afbreuk zouden kunnen doen aan het voorheen meegedeelde standpunt inzake deze documenten. Hierbij moet worden geduïd dat verweerder in zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 15 juni 2020 motiveerde dat de geldstortingen *“te recent en te beperkt [zijn] om aanvaard te worden als afdoende bewijs”* en dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens [tevens] niet blijkt [...] dat de betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor andere doeleinden”*. Verweerder wees er ook op dat uit stukken blijkt dat verzoeker *“in september 2019 als technicus, werknemer van het bedrijf Fleetsupport, een visum type C bewam vanwege de Belgische diplomatieke autoriteiten in Marokko om in Parijs een stage te kunnen volgen”* en dat verzoeker *“in Marokko dus klaarblijkelijk wel degelijk over een eigen inkomen beschikte”*. Verzoekers betoog dat hij, ondanks het feit dat hij zelf een inkomen vergaarde, toch was aangewezen op de geldstortingen van een verwant in België blijft ongestaafd. Verzoeker heeft geen loonfiches neergelegd waaruit zou blijken dat het hem uitbetaalde loon niet kon volstaan om in zijn levensonderhoud te voorzien en hij hierdoor toch afhankelijk was van de geldstortingen van een Spaanse verwant in België. Het feit dat verzoeker – die door zijn werkgever wordt omschreven als iemand die goed werk leverde en veelbelovend was – als technicus was tewerkgesteld bij een bedrijf dat in hem investeerde door hem een stage te laten doen in Europa en hem hierbij een wagen, kredietkaart, tankkaart en gsm ter beschikking stelde, laat ook geenszins toe te veronderstellen dat hij slechts een karig inkomen zou hebben. Er kan niet worden gesteld dat het door verweerder ingenomen standpunt inzake de voorgelegde bewijzen inzake geldstortingen kennelijk onredelijk is.

Verzoeker wijst er daarnaast op dat hij administratieve attesten van de Marokkaanse overheid heeft voorgelegd om aan te tonen dat hij onvermogen was, dat hij geen belastingen betaalde en dat hij geen onroerende goederen bezat. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag van 22 september 2020 een attest aanbracht waarin wordt vermeld dat hij niet is onderworpen aan de huisvestingsbelasting en de gemeentelijke dienstenbelasting en dat verweerder op correcte gronden heeft aangegeven dat dit stuk, net zoals de bij zijn vorige verblijfsaanvraag neergelegde attesten van de Marokkaanse belastingdiensten, op basis van de eigen verklaringen van verzoeker werd opgesteld en er om die reden geen bewijswaarde aan kan worden gegeven. Het komt aan verweerder toe om de bewijswaarde van de hem voorgelegde stukken te onderzoeken en het is niet incorrect of kennelijk onredelijk om geen bewijswaarde toe te kennen aan attesten die werden opgesteld op grond van de eigen verklaringen van de persoon die deze attesten wil aanwenden.

Waar verzoeker nog stelt dat verweerders uiteenzetting niet toelaat te begrijpen waarom de voorgelegde stukken geen *“bewijs van samenwoning”* vormen kan het volstaan op te merken dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de vraag of er in België enige samenwoning bestaat tussen verzoeker en D.M. in voorliggende zaak relevant is. Het feit dat verzoeker en D.M. in het Rijk samenwonen laat immers niet toe te oordelen dat zij in verzoekers land van herkomst een gezin vormden of dat verzoeker op het ogenblik dat hij zijn verblijfsaanvraag indiende in Marokko ten laste was van zijn in het Rijk verblijvende verwant.

Verzoekers theoretische betoog dat het bewijs dat is voldaan aan de in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten volledig vrij is doet geen afbreuk aan het feit dat verweerder mag nagaan of de nodige bewijsstukken zijn aangebracht en dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken mag beoordelen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.1.2.3. Aangezien verweerder pas na een individueel en grondig onderzoek van verzoekers verblijfsaanvraag te hebben gedaan en hierbij de verschillende aangebrachte overtuigingsstukken in aanmerking te hebben genomen besloot dat deze aanvraag niet kon worden ingewilligd kan ook niet worden geoordeeld dat artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

2.1.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.5. De beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe de schending van enig ander, niet nader gespecificeerd, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat blijktens de toelichting is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“2.2.1.

Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten : “aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Wettelijke basis art. 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980”.

Dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet een gedeeltelijke omzetting is van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Er wordt tevens uitvoering gegeven aan het Unierecht bij het bepalen van een termijn om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt dat “de beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten”.

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk : “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Indien verweerder toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven) voorziet eveneens dat een termijn voor vrijwillig vertrek moet worden opgelegd bij het opleggen van een terugkeerbesluit. In de regel bedraagt dit een termijn van zeven tot dertig dagen. Slechts in een limitatief omschreven geval kan een termijn van korter dan zeven dagen of zelfs geen termijn voor vrijwillig vertrek worden opgelegd.

Zo luidt artikel 7 van de genoemde richtlijn als volgt:

“Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.

(...)

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. (...)”

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn. Hiermee wordt opnieuw uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2.2.2.

Dat in casu verweerder toepassing maakt van artikel 74/14, §3 Vw. om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als om een termijn van 0 dagen op te leggen met als motivatie dat er een risico op onderduiken zou bestaan nu verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel en hij onmiddellijk na de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Dat het loutere feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, doch hij een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend (overigens met bijkomende stukken) geenszins voldoende is om te besluiten dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken zou bestaan.

Verzoeker nam immers pas na lezing van de eerste weigeringsbeslissing kennis van de redenen waarom zijn aanvraag gezinshereniging werd geweigerd en trachtte nadien aan de hand van bijkomende documenten zijn aanvraag te ondersteunen. Een dergelijke houding getuigt dan ook geenszins op een gevaar voor onderduiken, temeer daar verzoeker ook openlijk zijn adres meedeelt, waar hij ook effectief verblijft.

Gelet op de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn, kan verweerder niet op een wettige wijze toepassing maken van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Conform de Terugkeerrichtlijn bedraagt de termijn voor vrijwillig vertrek 7 tot 30 dagen. Dit vormt de algemene regel. Slechts in de limitatief omschreven gevallen van artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn kan worden afgeweken van deze termijn.

Dat verzoeker niet binnen de toegekende termijn van een eerdere beslissing tot verwijdering het land zou hebben verlaten, zoals verweerder stelt, behoort niet tot deze mogelijkheden.

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn werd dan ook niet correct omgezet in de Belgische wetgeving : artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat er kan worden afgezien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek in drie welomschreven gevallen.

De omzetting van deze bepaling, met name artikel 74/14 Vw., voorziet echter de mogelijkheid om geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven in 6 welomschreven gevallen, onder meer wanneer binnen de toegekende termijn geen gevolg werd gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering.

Deze mogelijkheid is niet voorzien in de Terugkeerrichtlijn!

De Terugkeerrichtlijn voorziet expliciet dat de termijn voor vrijwillig vertrek 7 tot 30 dagen bedraagt, behoudens de vermelde uitzonderingen (om af te zien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek of om een termijn toe te kennen die korter is dan zeven dagen). Door verweerder wordt echter geen toepassing gemaakt van één de voorziene situaties in artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn om af te wijken van deze algemene regel.

In die zin verwijst verzoeker ook naar rechtspraak van het Hof van Justitie dat eveneens de algemene regel honoreert dat een vreemdeling een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de verplichting tot terugkeer die voortvloeit uit een terugkeerbesluit.

Het Hof stelt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen:

44. Zoals blijkt uit overweging 10 van richtlijn 2008/115, moet, behoudens uitzonderingen, voorrang worden gegeven aan de vrijwillige nakoming van de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer, aangezien artikel 7, lid 1, van die richtlijn bepaalt dat bij dat besluit een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen wordt vastgesteld (zie arrest *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 36).

(...)

46. Artikel 7, lid 4, van die richtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Zoals de advocaat-generaal in punt 43 van haar conclusie heeft opgemerkt, moet een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt.

(HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z.Zh, pt 44 en 46; zie ook HvJ 28 april 2011, C-61/11PU, *El Dridi*, pt. 36-37).

Verweerder kan dan ook niet op een wettige wijze toepassing maken van artikel 74/14, § 3, 4° Vw., zodat de bestreden beslissing de artikelen 7 en 74/14 §3 Vw. en artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn schendt.

2.2.3.

Artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn.

Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657).

Ook volgens vaste rechtspraak van het Hof kunnen particulieren, wanneer de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn, zich op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze heeft verzuimd de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten of dit op onjuiste wijze heeft gedaan (zie in die zin met name arresten van 26 februari 1986, *Marshall*, 152/84, *Jurispr.* blz. 723, punt 46, en 3 maart 2011, *Auto Nikolovi*, C-203/10, punt 61).

Hierop werd ook gewezen in het bovenvermeld arrest *El Dridi* van 28 april 2011 (punt 46).

Het houdt in dat particulieren zich kunnen beroepen op de rechtstreekse werking van een bepaling van een richtlijn, ook als die is omgezet, indien de betrokken bepaling foutief is omgezet en de betrokken bepaling onvoorwaardelijk is alsook voldoende duidelijk en nauwkeurig is (RvV, 19 maart 2018, nr. 201.238).

Gelet op het feit dat artikel 7.4. van de Terugkeerrichtlijn *prima facie* onvoorwaardelijk is opgesteld alsook voldoende duidelijk en nauwkeurig is zodat de uitvoering ervan niet afhankelijk is van discretionaire uitvoeringsmaatregelen van de lidstaten en artikel 74/14, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet *prima facie* een verkeerde omzetting vormt van deze bepaling, kan verzoeker zich beroepen op de rechtstreekse werking van artikel 7.4. van de Terugkeerrichtlijn.

Elke in het kader van zijn bevoegdheid aangezochte nationale rechter is verplicht het gemeenschapsrecht toe te passen en de door dit recht aan particulieren toegekende rechten te beschermen, daarbij buiten toepassing latend elke eventueel strijdige bepaling van de nationale wet, ongeacht of deze van vroegere of latere datum is dan de gemeenschapsregel.

Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht, buiten toepassing laten, met

name door een op basis van een dergelijke bepaling gegeven individuele bestuurlijke beschikking nietig te verklaren c.q. te schorsen.

Hij moet daarvoor niet de voorafgaande opheffing via de wetgeving of enige andere constitutionele procedure vragen of afwachten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05, van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77, van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09, en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

Bijgevolg dient het bevel om het grondgebied te verlaten, vernietigd te worden.

2.2.4.

Tenslotte wordt slechts een zeer summiere motivering gegeven betreffende het bevel. Er wordt enerzijds slechts vermeld dat het legaal verblijf van verzoeker zou verstreken zijn, reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Anderzijds wordt gesteld dat van verzoeker als volwassen persoon mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder nabijheid van de referentiepersoon. Ook zou er geen sprake zijn van minderjarige kinderen of een medische problematiek.

Voorts zou er een risico bestaan op onderduiken omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, doch hij [...] onmiddellijk een nieuwe verblijfsaanvraag indiende na de eerste weigeringsbeslissing.

Zoals voorafgaandelijk reeds uiteengezet, kreeg verzoeker pas kennis van de redenen waarom zijn aanvraag gezinshereniging werd geweigerd bij het afleveren van de weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten.

Hij wenste deze dan ook recht te zetten en diende een nieuwe verblijfsaanvraag in met bijkomende documenten teneinde zijn aanvraag nog meer te ondersteunen. Dit kan dan ook moeilijk beschouwd worden als een bewijs voor een risico op onderduiken.

De bestreden beslissing somt de motieven op waarom het verblijf wordt geweigerd, maar laat dan ook na dit grondig te doen voor het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

2.2.5.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire

bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, 5e lid van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

2.2.6.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken’.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord ‘desgevallend’ wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwijzing naar de voetnoot “de nodige vermeldingen doorhalen” staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid,

van het Vreemdelingebesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingebesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingebetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond".

2.2.7.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

"Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, 'Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur' (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1(februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken".

Tenslotte heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 52, §4, 5e lid Verblijfsbesluit.

2.2.8.

Tenslotte was verweerder ook verplicht om conform artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd werd op grond van artikel 7, §1, 2° Vw., nl. dat het legaal verblijf van verzoekster zou verstreken zijn.

Hierbij werd opgemerkt dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat hij een eigen leven kan opbouwen in het land van herkomst en er geen minderjarige kinderen en gezondheidsproblemen in hoofde van verzoeker zijn.

Dat het bevel dan ook zeer summier gemotiveerd is en hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de algehele individuele toestand van verzoeker afleveren van dit bevel.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.

2.2.2.1. Een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing laat toe vast te stellen waarom verweerder deze beslissing nam. Verweerder heeft immers uiteengezet dat hij, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, overging tot het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de vaststelling dat het legaal verblijf van verzoeker in het Rijk is verstreken. Verweerder heeft tevens verduidelijkt waarom hij oordeelde dat er in casu geen beletsel bestond om deze beslissing te nemen. Hij heeft hierbij toegelicht dat niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst geen leven kan opbouwen zonder de persoon die hij in België wil vervoegen, dat verzoeker in België geen minderjarige kinderen heeft en dat er ook geen medische problematiek werd aangetoond. Daarnaast heeft verweerder, met verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom hij ervoor opteerde om verzoeker geen termijn toe te staan om vrijwillig het land te verlaten. Hij heeft hierbij gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat. In dit verband heeft verweerder opgemerkt dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden en dat hij, onmiddellijk nadat een eerdere verblijfsaanvraag werd afgewezen en een verwijderingsmaatregel was genomen, een nieuwe verblijfsaanvraag indiende, waarbij hij nagenoeg dezelfde overtuigingsstukken voorlegde. Deze motivering, die allesbehalve summier is, is zeer duidelijk en biedt verzoeker de mogelijkheid om, met kennis van zaken, te oordelen of het zinvol is om een beroepsprocedure op te starten.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Daar de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de regels bepalen die gelden bij het opleggen van een inreisverbod en de tweede bestreden beslissing geen dergelijk verbod is, kan geen schending van voormelde wetsbepaling worden vastgesteld.

2.2.2.3. Verzoeker zet uiteen dat verweerder, mede gelet op de bewoordingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, niet verplicht was om in casu de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, maar toont hiermee niet aan dat verweerder enige onwettigheid beging door gebruik te maken van de mogelijkheid die de wetgever hem biedt om dit te doen. Verzoeker lijkt met zijn betoog dat er geen volledig gebonden bevoegdheid is ook voorbij te gaan aan het feit dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet expliciet stelt dat verweerder ten aanzien van een vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en die langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden een bevel om

het grondgebied te verlaten “moet” afgeven, indien geen meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen.

De aan de Raad voorgelegde stukken tonen aan dat verzoekers visum werd geannuleerd en dat zijn verblijfsaanvragen werden afgewezen, zodat kon worden gesteld dat hij niet langer legaal in het Rijk verbleef. Ten aanzien van verzoeker – een vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen – diende dan ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te worden genomen, tenzij bepalingen vervat in een internationaal verdrag hiertoe een hinderpaal zouden vormen. Verzoeker maakt echter niet aanmerkelijk dat verweerder enige bepaling uit een internationaal verdrag die zou verhinderen dat de tweede bestreden beslissing wordt genomen en die in voorliggende zaak van toepassing is over het hoofd heeft gezien. Verweerder heeft, gelet op de overwegingen in de tweede bestreden beslissing, ook duidelijk in aanmerking genomen dat hij, gelet op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker bewijst niet dat verweerder enig dienstig element uit het oog verloor.

De uitvoerige theoretische beschouwingen van verzoeker geven geen aanleiding tot een ander besluit.

Er kan niet worden besloten dat verweerder onzorgvuldig optrad of dat hij artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of artikel 74/13 de Vreemdelingenwet schond door de tweede bestreden beslissing te nemen.

2.2.2.4. Verzoeker wijst er nog op dat, overeenkomstig artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in regel een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten dient te worden voorzien. Hij benadrukt dat verweerder hem geen dergelijke termijn heeft toegestaan. De motivering van de tweede bestreden beslissing toont evenwel aan dat verweerder zich bewust was van voormelde regel. Verweerder heeft namelijk gewezen op de mogelijkheden die de wetgever heeft bepaald om van deze regel af te wijken en aangegeven dat hij van een van deze mogelijkheden gebruik maakte. Hij heeft uiteengezet dat, gelet op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, er geen termijn voor het vrijwillig vertrek moet worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

Het gegeven dat verzoeker nadat zijn eerste verblijfsaanvraag was afgewezen een tweede aanvraag indiende impliceert, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, niet dat verweerder niet zou kunnen vaststellen dat er in voorliggende zaak een risico op onderduiken bestaat. De wetgever heeft in artikel 1, § 2, 4° en 6° van de Vreemdelingenwet bepaald dat het feit dat een vreemdeling duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden en de vaststelling dat een vreemdeling onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend objectieve criteria zijn die toelaten te oordelen dat er een risico op onderduiken bestaat. Het is niet betwist dat verweerder geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juni 2020, dat hem op 24 juli 2020 werd betekend, en dat hij nadat deze beslissing hem werd ter kennis gebracht onmiddellijk een nieuwe verblijfsaanvraag indiende. Verzoeker betoogt dat hij een tweede verblijfsaanvraag indiende om aan de hand van bijkomende documenten zijn verblijfsrechtelijke aanvragen te onderbouwen. Verweerder heeft er echter terecht op gewezen dat verzoeker bij deze aanvraag nagenoeg dezelfde stukken neerlegde als bij zijn eerste aanvraag. Ook verzoekers toelichting dat hij een adres meedeelde kan, in het licht van de vaststelling dat hij nadat hij legaal het Schengengrondgebied was binnengekomen plots van de radar verdween, niet worden beschouwd als een element dat toelaat te besluiten dat verweerder in voorliggende zaak onterecht een risico op onderduiken weerhield.

In de tweede bestreden beslissing wordt verder niet verwezen naar artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekers toelichting dat deze bepaling niet kan worden aangewend omdat deze strijdig zou zijn met wat is voorzien in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) niet dienstig is. Verweerder heeft louter verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en verzoeker erkent dat ook in artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG kan worden gelezen dat een risico op onderduiken kan worden aangewend om te besluiten dat geen

termijn voor het vrijwillig vertrek dient te worden toegestaan wanneer een verwijderingsbeslissing wordt genomen.

De beschouwingen van verzoeker omtrent artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de richtlijn 2008/115/EG geven geen aanleiding tot de conclusie dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend of dat enige onwettigheid werd begaan.

De Raad kan daarenboven zelfs niet inzien welk belang verzoeker heeft bij zijn grief dat hem een termijn van dertig dagen moest worden toegestaan om vrijwillig het land te verlaten. Verweerder heeft de tweede bestreden beslissing immers niet onmiddellijk uitgevoerd en verzoeker beschikte dus de facto over meer dan dertig dagen om vrijwillig gevolg te geven aan deze beslissing. De derde bestreden beslissing, de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, is verder ook gesteund op het feit dat verzoeker geen gevolg gaf aan een vroegere beslissing tot verwijdering en dit motief volstaat op zich om deze beslissing te onderbouwen. Het gegeven dat in de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 26 februari 2021 ook wordt gewezen op het feit dat aan verzoeker geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan laat op zich dan ook niet toe te concluderen dat hij toch een belang zou hebben bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing op grond van de overweging dat onterecht werd gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat en hem om die reden geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel, dat duidelijk alleen betrekking heeft op derde bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen, waaronder de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“2.3.1.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie[le]ven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat aan verzoeker reeds een eerder bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod.

Dat bovendien geen enkele motivering wordt gegeven waarom het in concreto absoluut noodzakelijk is dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd.

Enkel betreffende de duur van het inreisverbod (3 jaar) wordt door verweerder een summiere motivering gegeven, doch betreffende de noodzakelijkheid van het afleveren van een inreisverbod, is geen enkele motivatie terug te vinden.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de noodzaak voor het afleveren van het inreisverbod dan ook op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu nergens verwezen wordt naar het concrete dossier van verzoeker.

Dat "vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn".

Dat in casu de motivering voor de afgifte van het inreisverbod met een stereotype, geijkte en eenvoudige formulering werd gemotiveerd en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod, stelt artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. [d]at een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandighe[...]den eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximumtermijn van 3 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 3 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hij onmiddellijk een nieuwe verblijfsaanvraag indiende en verzoeker in Marokko aan het werk was, zodat hij misbruik zou maken van de procedure van artikel 47 Vw. om een verblijfsrechtelijke voordeel te verkrijgen.

Dat hieruit echter geenszins blijkt dat verzoeker misbruik zou hebben gemaakt van de procedure conform artikel 47 Vw.

Verzoeker heeft, na ontvangst van de eerste negatieve beslissing, immers voor het eerst kennis gekregen van de redenen waarom zijn aanvraag gezinshereniging geweigerd werd en trachtte hieraan te verhelpen door nieuwe documenten voor te leggen en een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen.

Geenszins heeft verzoeker hierdoor misbruik gemaakt van de procedure!

Bovendien doet het gegeven dat verzoeker werkzaam was in Marokko niets af van het feit dat hij desondanks behoeftig was en slechts kon overleven dankzij de steun van de referentiepersoon. Verzoeker verdiende immers onvoldoende met zijn job om in zijn onderhoud te kunnen voorzien, zodat verzoeker wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Dat het inreisverbod dan ook foutief, minstens onvoldoende gemotiveerd is.

Bovendien wordt gesteld dat een inreisverbod van 3 jaar proportioneel zou zijn in het belang van de immigratiecontrole en uit onderzoek van het dossier niet zou blijken dat er specifieke omstandigheden aanwezig zouden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Dat het inreisverbod dan ook helemaal niet motiveert waarom aan verzoeker een inreisverbod voor 3 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw. kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van 3 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, vormt

geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.

Dat ook de overige door verweerder aangehaalde redenen, niet kunnen worden weerhouden en geenszins de noodzaak aantonen om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen. Nergens werd immers aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Bovendien draait verweerder de rollen om door te stellen dat er geen redenen voorhanden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Het is echter verweerder die moet aantonen en motiveren waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd en het beoogde doel niet kan bereikt worden met een inreisverbod van minder dan drie jaar!

2.3.3.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd van maar liefst 3 jaar, terwijl verzoeker geenszins een gevaar vormt voor de openbare orde.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te storten op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat er in casu sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, evenals een kennelijke beoordelingsfout.

Dat het inreisverbod dan ook dient vernietigd te worden."

2.3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de derde bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker voert aan dat uit de motivering van de derde bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder rekening hield met de verplichting die is vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij vergeet hierbij schijnbaar dat de in dit artikel opgenomen verplichting enkel geldt bij het nemen van een verwijderingsmaatregel en dat een inreisverbod, gelet op artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, niet kan worden beschouwd als een verwijderingsmaatregel. Verweerder diende bij het nemen van de

beslissing tot het opleggen van een inreisverbod strikt genomen dan ook geen rekening te houden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat met zijn betoog bovendien voorbij aan het feit dat verweerder in de derde bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft gesteld dat niet blijkt dat hij, als volwassen persoon, niet in zijn land van herkomst kan leven zonder de nabijheid van zijn verwanten in België, dat er geen minderjarige kinderen zijn en dat ook geen gezondheidsproblematiek werd aangetoond. Verzoeker benadrukt het belang van een bescherming van het gezins- en familieleven, maar toont niet aan dat hij in België enig beschermenswaardig gezins- of familieleven zou hebben dat door verweerder onterecht over het hoofd werd gezien en dat hem zou nopen tot nog een bijkomende motivering.

Verweerder heeft in de derde bestreden beslissing toegelicht dat ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen waarbij hem geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten en dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. In het artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is voorzien dat in dergelijke gevallen de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de motivering van de derde bestreden beslissing hem niet toelaat te begrijpen waarom deze beslissing *“absoluut noodzakelijk is”*. Verzoeker spreekt zichzelf, wat betreft het ontbreken van een motivering omtrent de vereiste om een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te nemen, tevens tegen nu hij eveneens aanvoert dat *“de noodzaak voor het afleveren van een inreisverbod [...] op een stereot[ie]pe wijze gemotiveerd werd”*. Aangezien in de derde bestreden beslissing wordt uitgegaan van elementen die eigen zijn aan verzoeker kan deze motivering trouwens geenszins als stereotiep worden beschouwd. Ten overvloede dient te worden geduimd dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad merkt verder op dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Uit de tekst van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod niet zou vermogen om de maximale door de wetgever bepaalde termijn als uitgangspunt te nemen en vervolgens te onderzoeken of er redenen zijn om, gelet op de individuele omstandigheden van het geval, eventueel in een kortere termijn te voorzien. Indien verweerder aldus handelt maakt hij slechts gebruik van de beleidsruimte die de wetgever hem heeft toegekend. Het staat verweerder vrij om bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod hetzij uit te gaan van een minimumtermijn en deze te verhogen indien er bijkomende negatieve gegevens zijn, hetzij te vertrekken van de maximumtermijn en deze te verlagen indien er hiertoe redenen bestaan, of nog andere systemen te hanteren. Enige vereiste, behalve dat de door de wetgever bepaalde maximumtermijn niet mag worden miskend, is het feit dat bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod de specifieke omstandigheden van het geval in aanmerking worden genomen. Uit de algehele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden. Verweerder duidde dat er geen elementen zijn die een reisverbod met een lagere geldigheidsduur kunnen verantwoorden, dat verzoeker zich schuldig maakte aan proceduremisbruik en dat een groot belang moet worden gehecht aan de immigratiecontrole. Verzoekers stelling dat verweerder niet heeft gemotiveerd waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar mist feitelijke grondslag.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 of 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

2.3.2.2. Gezien het voorgaande kan ook niet worden besloten dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

2.3.2.3. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel moet verder worden herhaald dat verweerder niet zomaar automatisch heeft beslist om te voorzien in een inreisverbod met de in casu, volgens de partijen, van toepassing zijnde maximumtermijn van drie jaar. Verweerder heeft aangegeven dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar proportioneel is aangezien hij geen specifieke omstandigheden heeft kunnen vaststellen die zouden kunnen verantwoorden dat een inreisverbod met een lagere geldigheidsduur wordt opgelegd.

Verzoeker betoogt dat verweerder verkeerdelijk overwoog dat hij misbruik zou hebben gemaakt van de procedure om, gelet op wat is bepaald in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, een recht op verblijf te laten gelden. Hij kan niet worden gevolgd in zijn argumentatie. Nu verzoeker in het raam van een professionele stage naar Europa kwam en dus blijkt dat hij was tewerkgesteld en hij van deze tijdelijke verblijfstoelating gebruik maakte om een recht op verblijf te laten gelden als persoon ten laste en gezien het feit dat hij, nadat deze aanvraag werd afgewezen onmiddellijk een nieuwe aanvraag indiende met nagenoeg dezelfde documenten, kon verweerder in redelijkheid oordelen dat hij zich schuldig maakt aan proceduremisbruik. In zoverre verzoeker nogmaals stelt dat het gegeven dat hij in Marokko was tewerkgesteld niets afdoet aan het feit dat hij toch ten laste was van een verwant in België, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van deze grief in het eerste middel.

Bij het bepalen van de duur van een inreisverbod rust op verweerder de verplichting om rekening te houden met alle relevante omstandigheden. Zoals reeds gesteld heeft verweerder dit gedaan. Verzoeker toont niet aan waarop hij zich baseert om te stellen dat verweerder zou moeten verantwoorden waarom hij *“hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereiken met een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur”*. Een dergelijk criterium is niet terug te vinden in de door verzoeker aangevoerde bepalingen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK